

אשמה

הצגת יחיד מאת כריסטופר חביב

אתמול היה לאורי, הבן שלי יום הולדת. יום הולדת 18.
עכשיו הוא לא גר אצלי כבר תקופה אבל בכל יום הולדת שלו הוא תמיד קופץ להגיד לי שלום,
אני מביאה לו עוגה ומתנה ואז אנחנו יושבים כמה דק' במרפסת ומדברים. אורי אמנם לא דבר
גדול, אבל זה תמיד נחמד כשהוא בא.

אז אתמול, כמו בכל שנה, ישבתי וחיכיתי לו עם עוגה ומתנה במרפסת.
אבל הוא לא הגיע.

טוב, כנראה הוא מאחר, אבל עברו כמה שעות ואין שום זכר לאורי.
עכשיו בסדר, לפני חצי שנה הוא רב איתי ומאז אנחנו לא ממש מדברים, אבל זה יום ההולדת
שלו, זו המסורת שלנו. אורי לא היה מפספס את זה.

אז התקשרתי אליו-אבל הטלפון שלו לא היה זמין
עברו עוד כמה שעות, התקשרתי עוד כמה פעמים וסימסתי, ועדיין, הוא המשיך להיות לא זמין
אולי קרה משהו?

אז התקשרתי לאבא שלו, לגרוש שלי -דוד, גם איתנו לא דיברתי הרבה זמן ולמרות שזה הדבר
האחרון שרציתי לעשות, הרמתי לו טלפון. הוא בדיוק השכיב לישון את רוני, הבן הקטן שלו
מסבב ב' וניסה לנפנף אותי. רק אחרי שאמרתי לו כמה פעמים שזה חשוב הוא סוף סוף הואיל
בטובו לדבר איתי. שאלתי אותו אם יצא לו לדבר במקרה עם אורי שגם הוא הבן שלו. דוד ענה
לי שלא, וגם שבאופן כללי לא יצא להם כל כך לדבר בזמן האחרון. חצי שנה ליתר דיוק. חצי
שנה? -

"דוד, איך זה קרה? שנינו לא היינו בקשר עם אורי בחצי שנה האחרונה, ובנוסף לכל, הטלפון
שלו כבוי ביום ההולדת שלו. איפה הילד? אנחנו צריכים ללכת למשטרה"
הוא לא מבין איך הדבר הראשון שעולה לי זה ללכת למשטרה ומציע לי להירגע
"אתה רציני? אתה יודע אם יש לו כסף? אם יש לו אוכל? אם הוא בסכנה? לא, נכון? הילד שלנו
פאקינג נעלם, וזה לא נראה שאכפת לך בדיוק."
"רות, דיי עם ההיסטריה. הילד בסך הכל לא זמין, הוא כבר בן 18, גם את אהבת להיעלם
כשהיית צעירה".

אני כמובן יודעת על מה הוא מדבר, הוא מדבר על הפעם ההיא שנעלמתי לו בנפאל. אני לא
נעלמתי.

כשהייתי צעירה טסתי לבד לנפאל. הכרתי את דוד בסדנת ויפאסנה, ומהיום הראשון שראיתי
אותו, לא יכולתי להוריד ממנו את העיניים.
בלילות הוא היה מלווה אותי חזרה לחדר כדי שלא אהיה לבד, ואני לא החזקתי מעמד,
בויפאסנה. הייתי מברברת בלי סוף והוא היה מקשיב לכל הסיפורים שלי. שותק ומחייך. בסוף
גם דוד לא החזיק מעמד והוא נכנס אליי לחדר. היה לנו שם רומן סוחף כזה של כמה ימים
והרגשתי שמצאתי את הנשמה התאומה שלי.. אבל אז הסתיימה הסדנה, דוד התחיל לדבר ו...
הקסם התפוגג.

הוא רצה שנמשיך לטייל ביחד אבל אני רציתי לבד, בלי אחריות על אף אחד. אז הלכתי. ואז
באמצע הטרק של האנאפורנה גיליתי שאני בהריון וחזרתי. זה לא היה בתכנון שלי להיכנס
להריון כמובן. לא ידעתי מה לעשות ואיך אני מספרת את זה לדוד אבל בסוף אזרתי אומץ,
גיליתי איפה הוא ישן ודפקתי לו על הדלת של ההוסטל. רציתי להגיד לו שאני הולכת לעשות
הפלה ולהמשיך לטייל, כל מה שרציתי אז זה להמשיך לטייל אבל הוא כל כך שמח.
הוא שידר מין יציבות כזו וביטחון שאף אחד עוד לא נתן לי לפניו. "אני לא נותן לך להיעלם
מהחיים שלי שוב" הוא אמר. "אנחנו נהיה משפחה". וזה כל מה שהייתי צריכה בשביל
להישאר.

"טוב דוד כבר הבנתי שיש לך ביקורת על כל דבר שאני אגיד, אבל זה לא קשור אליי הפעם, בסדר? אורי צריך אותנו"
"אז עכשיו אנחנו משחקים באבא ואמא?"
"בחיך דוד, תקשיב לי פעם אחת בחיים שלך"
"רות אין לי כוח לשטויות שלך, אני לא הולך איתך למשטרה, זה מביך אותי, הם לא יבינו מה את רוצה ואת סתם תבזבזי את הזמן שלך ושלי. אורי הוא ילד גדול אז תפסיקי להשתמש בו כתירוץ להתקשר אליי בסדר? זה פתטי"
והוא ניתק
יפי. אני לבד בזה. כמו תמיד.

כשהתקשרתי למשטרה, הם ביקשו שאני אביא משהו שקשור לאורי
אני לא זוכרת מתי עליתי לחדר שלו בפעם האחרונה.
אני עולה לקומה השנייה.
שנים פתחתי את הדלת הזו יום יום. בחיים לא חשבתי שאני אפחד לפתוח אותה ככה. מצחיק.
אני הרי יודעת מה יהיה שם. חדר גדול ריק, מיטה וחצי וארון חום, אני בחרתי. באינסטינקט אני באה לדפוק בדלת, הוא היה כועס שאני נכנסת בלי לדפוק, בגלל כמה פעמים שתפסתי אותו מאונן - הוא היה עושה מזה עניין.
אני פותחת. מחניק. צריך לפתוח חלון. אמנם כבר חשוך אבל עדיין אפשר לראות את הר הכרמל.
כשאורי היה תינוק, הייתי יושבת כאן בלילות, מרגיעה אותו מתבוננת החוצה בהר הזה וחולמת על ההרים שטיילתי בהם בנאפל, אולי כי כל השבוע שלי היה עובר עם אורי בין ארבע הקירות האלה בזמן שדוד היה הולך לעבודה, הפעמים היחידות שהיה לי בהם אוויר היה שאמא שלי הייתה באה לעזור לי.
הר הכרמל. באסון הכרמל ב2011 עמדתי פה וצפיתי בהר היפה הזה נשרף לי מול העיניים.
אורי כל כך פחד שהאש תגיע אליה אז אורי פתח את הכלוב ושחרר אותה.
דוד כל כך התעצבן וצעק לו "אין לך ערך לכלום" וזרק לו את הכלוב מהחלון. מה יכולתי לעשות? אורי כל כך נעלב. ועכשיו החדר כל כך ריק. אחרי הריב שלנו לפני חצי שנה הוא לקח מפה הכל. בגדים, אלבומים, קלטות, פוסטרים מהקירות, אפילו את בובת הארנב הכחולה שלו שהוא חיבק באובססיות בגיל 3 הוא לקח לי. לא היית חושב שגר פה ילד חוץ מהשרטוטים על הקירות שמדדו את הגובה שלו עם השנים. לא נשאר פה כלום. רגע, אני ניגשת למזרון של אורי ומרימה אותו. אני רואה שאת זה הוא כן השאיר.

בכיתה ז', ביקשו ממנו לעשות עבודת שורשים על המשפחה שלנו, ולרשום על טיולים ואירועים משפחתיים שהיינו עושים. בעמוד הראשון אני רואה תמונה של אמא שלי עוד כשהייתה בריאה וחזקה, סבתא לתפארת, מחזיקה את אורי בגאווה. היא תמיד ידעה להרגיע אותו יותר טוב ממני. הוא היה קורא לה אמא, לנו הוא קרא דוד ורות ולה הוא קרא אמא. אני כל הזמן הייתי עוקבת אחריו ואומרת "אני אמא, אני אמא". אבל זה לא עזר.
יום למחרת, הייתי הראשונה שהגיעה לתחנת המשטרה.

"רות ירקוני? את באת כדי לפתוח תיק על הבן שלך שנעלם לך או משהו כזה, נכון?"
"כן"

"אוקיי... בן כמה הוא?"

"18, היה לו יום הולדת אתמול"

"יא מזל טוב ואיך חגגתם?... אוי סליחה, טוב את נראית אמא שאקלית כזאת בטוח תמצאי אותו"

"כן". סתומה.

אחרי כמה שניות היא קמה ומובילה אותי לחדר מספר 66.

בחדר 66 שולחן אפור כמו של בית ספר ושני כיסאות אפורים. קר פה ואני מחפשת את השלט של המזגן להעלות את הטמפרטורות, השוטר נכנס ומבקש ממני לשבת. הוא מספר לי ביושב שהוא עומד לפתוח מכשיר הקלטה להקליט את הפגישה הזאת למען ראיות עתידיות בתיק.

"וואו אני כבר מרגישה אשמה ומודה בהכל"

אני מנסה לשבור את הקרח, הוא נשאר אדיש.

"איזו סיבה יש להשתמש במה שאני אומרת כראיות עתידיות?"

"זה חלק מהפרוצדורה, אם את לא רוצה אני יכול כבר עכשיו לסגור את התיק."

הוא בוחן אותי, קר לי ואני מרגישה שהוא רואה את זה עליי אבל שלא אכפת לו מספיק כדי לקום לכבות את המזגן. הוא מפעיל את מכשיר ההקלטה שלו.

"אורי הבן שלי הוא בן 18, אתמול, והוא נעלם, כנראה שכבר חצי שנה.."

"כנראה? מה זאת אומרת כנראה? את לא יודעת?"

"סליחה, אנחנו חצי שנה לא בקשר, אז לא, אני לא יודעת בדיוק ממתי הוא נעלם."

הוא רושם את זה בדף שלו.

"אוקי, אז חצי שנה לא בקשר.. אורי לא גר בבית?"

"כן, הוא גדל בבית אבל מכיתה ז' עד לפני חצי שנה הוא גר בפנימיה בנהלל. פנימיה טובה. בכל אופן הנחתי שצריך להביא איזשהו חפץ שקשור לאורי אז הבאתי את מחברת השורשים שלו מכיתה ז'."

הוא מסתכל בי בפליאה

"מה אני אמור לעשות עם מחברת שורשים מכיתה ז'? הוא בטח השתנה הרבה מאז, לא?"

אבל הוא לוקח את זה בכל זאת. הוא מתחיל לדפדף והוא מגיע לתמונה של אורי בגיל 5

"הוא עדיין ג'ינג'י כמו בתמונה?"

"כן.. הוא הוא עדיין ג'ינג'י גבוה לגילו, עגלגל קצת כמו אבא שלו."

הוא ממשיך לדפדף ועוצר באחד מהדפים

"זה קרוע פה בסוף למה?"

אני מתבוננת בקרע הזה. מה היה שם? עולה לי רק הלוח של הכיתה של אורי עם המשפט "אם יוצאים מגיעים למקומות נפלאים" ואותי עם ג'ינס גבוה וצמוד עומדת מול המורה שלו ואני כועסת עליה, על מה? אה על ההערה שהיא כתבה בעבודה שורשים של אורי. היא כתבה: "עבודה מושקעת ואסתטית, אבל אני לא יכולה לתת לך ציון, תגיד לאמא לבוא לשוחח איתי". אז באתי. אורי עמד שם לידי במבט מושפל.

היא אמרה, שהעבודה שלו דומה מידי לאיזה סרט שהיא ראתה בסופ"ש האחרון. ושאלה אותי אם הכל בסדר בבית. איזו שאלה חצופה. אני מסתכלת על אורי, מה הוא סיפר לה?
"ברור שהכל בסדר אמרתי לה, למה שלא יהיה בסדר?"

כשחזרנו הביתה אורי איבד את זה.

"אורי אז מה? אני שיניתי קצת את העבודה, ראיתי מה המורה כתבה, היא כתבה שהעבודה מושקעת ויפה, אני בטוחה שאף אחד מהחברים לא הגיש למורה שלך עבודה כזו."

הוא התחיל לבכות "לא ביקשתי ממך עזרה, את תמיד הורסת הכל. עכשיו המורה שלי חושבת שאני שקרן"

אני מנסה להרגיע אותו לפני שדוד ישמע אבל זה לא עוזר

ואז דוד יורד במדרגות צורח עליי "תפסיקי עם ההמצאות האלה את מזיקה לילד"

מה שרק גורם לאורי לבכות יותר חזק

"אני לא המצאתי.. "היא כן המציאה" אורי תסתום את הפה שלך כבר"

דוד לא מפסיק לצעוק עליי ואורי לא מפסיק לבכות וזה חוצה כל גבול.
"אז מה, אז מה אם המצאתי. מגיע לנו לחיות בסרט לא מגיע לנו? למי אכפת מהמורה המתנשאת שלך"

ואני לוקחת את העבודה של אורי ותולשת את הדף עם ההערה של המורה.
הם מסתכלים עליי כמו על חיה.
אורי בוכה חזק, דוד לא מפסיק לצרוח עליי, אני רוצה שהכל ייפסק, הידיים והרגליים שלי זזות מעצמן לכבות את כל הרעש הזה בראש, די!!!
דם, זרקתי אגרטה והוא התנפץ על רגל של אורי. כל הרגל שלו מלאה בזכוכיות, הוא מתקפל וצועק- דוד רץ אליו, מסתכל עליי בשנאה ולוקח אותו למיון.

"רוצה בייגלה?" החוקר כבר הספיק להביא לעצמו משהו לנשנש
"אה.. לא. תודה. את הדף האחרון פה תלשתי ומסגרת, המורה כתבה לו - המשפחה שלך מקסימה, עבודה יפה ומושקעת, קיבלת 100. " אפשר לכבות קצת את המזגן?
הוא מסתכל עליי במבט מוזר ואז הוא עובר לשאלה הבאה שלו
"יש אירועים מטלטלים שקרו לאחרונה במשפחה? אני רוצה לשלול התאבדות"
"התאבדות? אורי לא יתאבד, זה לא משהו שעושים במשפחה שלנו".
"ובכל זאת?"

הוא רוכן לעברי, רק השולחן האפור מפריד בינינו.
"את צריכה לתת לי משהו לעבוד איתו"
מה הוא רוצה ממני? הוא מנסה לשגע אותי? להודות במשהו שלא עשיתי?
"גברת שכטר, את מגיעה לפה בטענה שמשהו קרה לבן שלך אבל ממה שאת אומרת לי לא נראה שיש בכלל סיבה ממשית להעלמות שלו. אולי אני טועה, אבל לי זה נשמע שהוא בורח ממשהו. תשאירי לנו את מספר הטלפון שלך ונעדכן אם נגלה עוד פרטים, במקביל אני מציע שתדברי עם אנשים שהיו איתו בקשר בתקופה האחרונה אולי זה יעזור".
הוא מוציא מאיזה מגירה סודית את השלט של המזגן, מכבה אותו ויוצא מהחדר.
יש מקום שלא הייתי בו הרבה זמן, מקום שבו מכירים את אורי של השנים האחרונות, זה שאני פחות מכירה. הפנימיה של אורי בנהלל

תחנת האוטובוס לנהלל נמצאת ליד הבית חולים. אותו בית חולים שאליו לקחו את אורי אחרי ש..

ישבתי שעות ליד המיטה שלו בזמן שהוא היה ישן. חיכיתי שהוא יתעורר.
"אורי? אתה ישן? טוב אתה בטח עייף. אני אתן לך לישון קצת. אבא במסדרון עושה שיחות טלפון וכבר.. טוב תישן.
אורי זוכר את הלילה ההוא.. סליחה. זוכר שסיפרתי לך על איך הכרתי את אבא בנפאל? היית כזה חמוד, שאלת אותי איפה זה נפאל? איפה זה נפאל? אמרתי לך שזה מקום רחוק, אמרת לי, שזה לא פייר ושגם אתה רוצה לצאת לטייל במקומות רחוקים. אמרת שגם אתה רוצה ללכת לטייל במקומות רחוקים. אז הערתי אותך באמצע הלילה ונסענו באוטובוס 8 שעות לאילת? אתה היית אז בן 5 או 6 נראה לי?

ועד שסוף סוף אנחנו יוצאים מהבית, עד שסוף סוף יצאנו לטייל הלכנו לאיבוד. איך התביישתי להתקשר לאבא שיגיע עם האוטו "להציל אותנו". למרות שיכולנו באמת להתמודד עם זה לבד אם לא.. ואז הוא אסף אותנו, הוא כל כך כעס עליי, שתקנו כל הדרך חזרה, ישנת מאחורה עם שתי שמיכות, להתחמם כי הידיים שלך היו כחולות. אמרו שהיה לך היפותרמיה. כבר אז היית כזה רגיש. איך יצא לי ילד כמוך אני לא יודעת. אין בך שום דבר ממני.
בגלל כל הסיפור הזה ההר היחיד שראינו זה הר הכרמל, מהחלון שלך.
לא הולך לנו הא אורי?

אתה זוכר שהיינו קוראים כל יחד את הספר הזה נו.. איך קוראים לו.. "אליפים", על ילד שעובר ללמוד בפנימייה? שבהתחלה זה קשה אבל אז הוא מכיר חברים והם עושים כל מיני שטויות ביחד? אז אבא ואני חושבים על זה כבר דיי הרבה זמן. ראינו בנהלל מקום מקסים, דומה למה שקראנו בספר, עם המון טבע ואתה תתחיל ללמוד שם בקרוב, אני יודעת שאתה תאהב את המקום הזה

אוריל'ה תמיד רציתי שיהיה לך טוב אתה יודע את זה נכון? אני באמת חושבת שבפנימייה יהיה לך יותר טוב מאשר בבית.

כשבאתי לצאת מהחדר שמעתי את אורי בוכה, הוא התיישב על המיטה שלו שאל אותי אם אני יכולה להשאיר אותו עוד קצת. אמרתי לו שאני חייבת ללכת, יצאתי משם.

ועכשיו אני על האוטובוס בדרך לנהלל

מחלון האוטובוס הנופים של חיפה משתנים למרחבים ירוקים ופתוחים ולמרות שאני אוהבת לראות ירוק בעיניים, אף פעם לא אהבתי לנסוע לשם. לפנימייה של אורי. גם אורי היה שונא כשהייתי מגיעה לבקר, הוא היה אומר שזה פולש לו למרחב הפרטי. אף פעם לא הצלחתי להבין, כמה מרחב פרטי ילד בכיתה ז' צריך? בכל אופן, השתדלתי לבוא כמה שפחות. הגענו.

מהשער אני רואה שלושה ילדים משחקים בכדור. הם נראים בערך בגיל של אורי כשהוא התחיל ללמוד פה. אחד מהם בועט את הכדור מחוץ למגרש והשניים האחרים צוחקים עליו. אני לא יודעת אם אורי שלי אהב בכלל לשחק בכדור. אם הוא היה מאלה שמפספסים או מאלה שצוחקים?

ומהצד השני, אני רואה אותה, היא מתקרבת לשער עבר המון זמן מאז שראיתי אותה בפעם האחרונה, היא השתנתה קצת. כן היא התעגלה, אבל החיוך שלה נשאר שלה. כברה, המדריכה של אורי.

כשהבאנו אותו לפה בפעם הראשונה, אני... אני הייתי שבורה והיא? היא הייתה אז ילדה בעצמה. בטח בת 20 וקצת. היא הסתכלה עליי במעין מבט חומל כזה של אימהות ואמרה: "הוא בידיים טובות" ושמה לו יד על הכתף. אני חייכתי שהוא יזיז לה את היד מהכתף כמו שהוא תמיד עושה כי הוא הרי לא אוהב ש... אבל הוא לא הזיז. ולרגע, לרגע רציתי גם אני את היד שלה על הכתף. אבל לפני ששמתי לב, היד שלה על הכתף שלו הובילה את אורי פנימה, אל תוך הפנימייה ודוד ואני נותרנו בחוץ וחזרנו הביתה. בהתחלה הוא עוד היה חוזר בסופי השבוע.

"אמא של אורי, מה שלומך? באת אליו, אני מאמינה." אני מהנהנת "בואי נלך למשרד שלי"

כבר יש לה משרד, היום היא כבר מנהלת את הפנימייה. פתאום היא נהייתה אישה. היא נשואה, אבל בלי ילדים. אני לא יודעת אם זה לא הצליח להם או שאולי היא לא הרגישה צורך כי "כולם כאן הילדים שלה". היא ממש יאנוש קורצ'אק ממוצא אתיופי.

אני נכנסת למשרד שלה ורואה את כל תמונות המחזור של התלמידים, תעודות הערכה, והצטיינות. ובמרכז תמונה אחת ענקית עם מלא ילדים עם אותה חולצה שוכבים על הדשא וכותבים בענק: "תודה כברה".

אני מסתכלת עליה, שוב אני רוצה את היד שלה על הכתף "כברה, אורי הוא.."

אבל היא רק מביאה לי מים ושותקת. תמיד היא נתנה לי איזו תחושה שהיא יודעת יותר, יותר ממני לפחות. לא יכולתי להגיד לה את מה שבאתי להגיד לה. לא לה.

אבל לשתוק ככה לנצח אי אפשר, נכון? אז בסוף אני אומרת לה שאנחנו לא יודעים איפה אורי,
היא מחייכת את החיוך הזה שלה.

"למה את מחייכת?"

"אני שמחה לראות אותך"

"מה עם אורי כברה? אני משתגעת לגמרי, הוא לא עונה לי, הוא לקח את כל הדברים שלו
מהבית שלי. רוקן את הכל, לגמרי"

"אני יודעת. הוא סיפר לי."

(שתיקה)

"הוא סיפר לך? אורי סיפר לך?"

"גברת שכטר..."

"כבר לא שכטר, ירקוני. התגרשנו."

"יופי" היא אומרת

אני קמה מהכיסא והיא הולכת אחורה, היא מפחדת ממני?

ואז מאחוריה אני רואה אותו מבין עשרות תמונות של ילדים שמחייכים ומחבקים אותה, אני
רואה את אורי שלי, בן 15, אולי 16... והוא... הוא מחייך חיוך גדול. הוא נראה מאושר. וכמו
חץ, בדיוק כמו חץ בלב אני רואה אני רואה מתחת לתמונה - "תודה כברה, שהיית אמא שלי".
אמא יש רק אחת? אני פתאום לא יודעת, לא בטוחה. אני רואה אותו, כמה הוא שמח... הפעם
האחרונה שראיתי אותו ככה הייתה... עם אמא שלי. הוא תמיד מחפש את אמא שלו בכל אחת
אחרת

"את יודעת? כשהוא היה קטן, היו קוראים לי כל יום לגן לפני הזמן כדי שאני אקח אותו. כי הוא
בכה שהוא מתגעגע לאמא והוא מנסה להטביע את עצמו בארגז של החול מרב געגועים, או
מאיים לשתות גואש ומה לא? הכל, כדי שאני אבוא ואקח אותו. ואני כאילו עצמתי את העיניים,
ואז פתחתי אותן וכבר הוא היה כאן, אצלך ולא רצה לחזור יותר אלי."

היא לא אומרת מילה, לא מסגירה שום דבר ממה שהיא יודעת והיא יודעת... אני רואה עליה
שהיא יודעת...

"רות, את זוכרת את הפעם ההיא שנסעתם לחופשה בברלין? לפני משהו כמו 3 שנים?"

היא קוראת לזה חופשה, "החופשה בברלין", ממש חופשה, יותר כמו נסיעת עבודה של דוד
שאורי ואני הצטרפנו אליה. הנסיעה שאחריה דוד ואני התגרשנו. זה היה ממש כמה שבועות
אחרי שאמא שלי נפטרה, אז אורי הסכים להצטרף. הוא סיפר לה מה היה שם? באחד הערבים
ראיתי שלאורי יש סימנים כחולים סביב הצוואר, שאלתי אותו אם הכל בסדר, והוא הנהן, לא
ידעתי מה לעשות, מה הייתי אמורה לעשות?

היא ניגשת למגירה שמתחת לשולחן שלה, מוציאה משם ציור ומראה לי אותו.

זה ציור שצויר בצבעי מים. אני רואה שם ציפור צהובה והיא נראית כל כך... עצובה. אבל גם
יפה. היא נמצאת בתוך כלוב, הכלוב פתוח אבל הציפור נראית מובסת, חסרת כוחות לחלוטין
כמעט.

"כשחזרתם משם אורי נכנס למעין... דיכאון. הוא כמעט לא אכל רות, הוא היה מסתובב בלילה
בכל הפנימייה וכל פעם השומר מצא אותו מכונס בפניה אחרת, אבל הוא לא היה מוכן לדבר
איתי ולספר לי מה היה שם. בסוף הגיעה לפנימייה מיכל, מטפלת באומנות והוא התחיל לצייר
אצלה את כל מה שהוא הרגיש.

זה אחד הציורים הראשונים שלו. יפה נכון?"

"יפה הציור, מאוד, מאוד. והוא יצא מהדיכאון?"

"גם הכדורים עזרו"

"כדורים? מה זאת אומרת?"

כברה קולטת את מה שהיא אמרה

"ציפרלקס, לא משהו רציני."

"לא חשבתם לספר לי?"

"הוא לא רצה שתדעי וגם העו"סית לא חשבה שזה רעיון טוב".

"אתם נתתם לילד שלי לקחת כדורים מבלי להתייעץ איתי? אתם השתגעתם לגמרי! אם הייתי

יודעת שככה זה מתנהל פה הייתי מוציאה אותו מכאן"

"לאן רות? הוא לא רצה לחזור אליך"

"ברור שלא! הוא ילד! מי שואל אותו? את לא יכולה לקבל החלטות כאלה. אתן רימיתן אותי.

כולכן, את והפסיכולוגית העו"סית, את לא אמא שלו, אני אמא שלו. רק אני! והוא אוהב אותי!

את מבינה, חצופה. מי את חושבת שאת? אם היו לך ילדים היית מבינה. אבל אין לך. אז אל

תנכסי לעצמך ילדים של הורים אחרים"

פגעתי בה אבל כברה, מסתכלת לי בלבן של העיניים ואומרת בשקט

"מי את חושבת שישבה עם אורי ושכנעה אותו ללכת לבקר אותך בכל שנה ביום הולדת שלו?

הוא לא היה מוכן, ובכל פעם מחדש הייתי משכנעת אותו שזה חשוב, אבל זה לא היה קל רות.

הוא כל הזמן היה אומר שהנכחות שלך עושה לו רע, כל כך רע שהוא פשוט לא רצה להיות

איתך בקשר יותר, את מבינה גברת ירקוני?"

הלב שלי הולך מכות עם הצלעות שלי אבל אני לא יכולה לזוז. אולי היא צודקת. כל מה שהוא

רוצה זה לברוח ממני. הילד שלי רוצה לברוח ממני?

אני מסתכלת על התמונה של אורי, מחפשת את החיוך שלו אבל הוא לא מחייך פתאום, הוא רק

מביט בי בעיניים עצובות.

"אוקי, אוקי. אני אלך עכשיו, סליחה על כל מה שאמרתי. כברה, אם תראי אותו, תוכלי למסור לו

שהייתי כאן? שהגעתי לחפש אותו?"

עוברות שניות שנראות כמו הנצח עצמו היא ניגשת אליי ושמה לי יד על הכתף. סוף סוף היא

שמה לי יד על הכתף.

"אני לא אמסור לו כלום רות. את תגידי לו בעצמך. זה עוד לא מאוחר"

היא כותבת משהו על פתק ומניחה לי ביד, "זו הכתובת שבה אורי גר עכשיו"

היא ידעה כל הזמן הזה.

"תודה".

היא מלווה אותי לתחנת האוטובוס, אנחנו צועדות בדממה, שתי אמהות של ילד אחד.

כשהאוטובוס נראה באופק היא אומרת לי: "הוא אף פעם לא הפסיק להגיד שהוא מתגעגע

אליך".

אני עולה על אוטובוס, שלוקח אותי לרכבת שלוקחת אותי דרומה לתל אביב

כמה שנים שלא הייתי בתל אביב. כשאנחנו עוברים את "חדרה-מערב" אני מתחילה להתרגש.

אני חושבת שאני הבנאדם הראשון בהיסטוריה שהתרגש מ"חדרה-מערב"

נתניה

בית יהושע

הרצליה

תל אביב האוניברסיטה

תל אביב סבידור מרכז

תל אביב השלום

תל אביב ההגנה

פלורנטין.

"כאן גרים בכיף אורי ו...רותם"

רותם! הוא עבר לגור עם בת זוג? איזה בניין יפה, משופץ.

כל הדרך ניסיתי לחשוב מה אנ אגיד לו אבל עכשיו אני רק רוצה שהוא יראה אותי ויחבק אותי ויגיד שהוא התגעגע. טוב הוא לא יחבק, אבל לפחות שהוא יחייך. עכשיו אני פה, והוא פה ויש לנו את כל הזמן שבעולם. לא ככה? ככה. בדיוק ככה.
אני באה לדפוק בדלת אבל הדלת.. פתוחה.. יש כאן מישהו?

בית יפה, מרוהט, מאיפה הכסף אוריל'ה? ומי זאת רותם המסתורית הזאת ובמה היא עובדת? לפי הרהיטים בטח בהייטק. אני מטיילת לי בבית ומדמיינת את אורי שלי גר כאן, מדמיינת את השגרה שלו. והוא משמש לי כמו מדריך. כאן הספה שלו שהוא רואה ממנה טלוויזיה, פה הוא חותך ירקות. אני נכנסת לחדר האמבטיה. הו זה הריח. נו זה הריח של איך קוראים לבושם הזה? אני קניתי לו אותו לבר מצווה. אני פותחת את הארון, "זה אותו בקבוק!" אני מתיזה ממנו קצת עללי ומחזירה אותו בדיוק ליד... הציפרלקס. כברה הזו רודפת אותי.

אני יודעת שזה לא בסדר, אבל אני לא מצליחה להתאפק, אני נכנסת לחדר השינה שלהם. ואו. חדר שינה של ילדים גדולים. על המיטה שלו ושל רותם ישנה לה בובת הארנב של אורי בן ה-3, כאילו היא מחכה לו שיחזור ויחבק אותה. אני מרימה את בובת הארנב, ומתחתי יש מעטפה, "לרות", עם הכתב של אורי

מה לעשות?

לפתוח אותה?

רשום בפירוש את השם שלי, הוא ידע שאבוא לכאן ואמצא אותה?

אבל אם הוא היה רוצה הוא גם היה יכול לשלוח לי אותה לא?

ואז אני שומעת צעדים. פאק. פאק. פאק. אלוהים. אורי כאן, הלב שלי, אני לא בנויה לכל זה. השארתי את הדלת פתוחה הוא ידע שיש כאן מישהו, אני צריכה להתחבא. להתחבא? נו מה, זה מטומטם. איזו סיטואציה נוראית, ככה לראות את אמא שלך בפעם הראשונה אחרי חצי שנה?

"מי פה? אני מתקשר למשטרה"

מה, זה לא הקול של אורי

אני יוצאת מחדר השינה

"מי אתה?"

"מי את?"

מולי עומד בחור בערך בן 25, מחזיק שקיות של סופר הוא בסטרס. הוא מסתכל עליי בחשדנות כשהוא קולט את הבובה ביד שלי המבט שלו מתחלף, כאילו הוא מזהה אותי, אבל אני לא יודעת מי הוא

"אורי לא גר כאן? אני קיבלתי את הכתובת הזו, אני רות אמא של אורי, אמרו לי שהוא גר כאן"

"הבנתי מי את. אני מבקש ממך יפה, שתעופי לי מהבית"

אוקי זה לא היה כל כך יפה, אבל זה לא משנה עכשיו, אני לא מתכננת ללכת, לא עכשיו.

"אני מצטערת שנכנסתי ככה. אני פשוט מחפשת אותו, ראיתי שכתוב רותם על הדלת, אתה

רותם?"

"כן"

"אה אוקי.. אתה השותף של אורי?"

"לא. אני בן הזוג שלו"

אני לא מצליחה להסתיר את ההפתעה על הפנים שלי. אני מסתכלת עליו מבולבלת, רותם שמבין את הפרצוף שלי עונה "כבר שנתיים".

שנתיים. שנתיים שלילד שלי יש בן זוג ואני לא ידעתי.
"אני מצטערת, אני פשוט מגלה הרבה דברים חדשים בבת אחת.. יש לי קצת סחרחורת, אני יכולה לקבל כוס מים?"
הוא הולך עם השקיות למטבח, אני מביטה על החדר שמסביבי. אני רואה על השידה של הטלוויזיה, תמונה של שניהם בטיול בצפון. איך לא ראיתי את זה קודם?
הוא חוזר עם כוס מים ונעמד מולי. אנחנו שותקים.
אני מביטה בו הוא בחור יפה, אני מדמיינת אותו מחבק את אורי שלי.
"אורי צריך לחזור בקרוב?"
"לא יודע והאמת שגם לא אכפת לי"
"מה, אבל אמרת שאתם..."
"נפרדנו. פשוט רציתי לראות את ההפתעה על הפרצוף שלך כשתגלי. אורי הרי לא היה מספר לך עלינו בחיים."
"למה נפרדתם?"
"זה לא עניינך, אני בטח לא מחדש לך שלא פשוט לחיות עם הילד שלך."
"כן, אבל ככה זה אבל בזוגיות לא? לפעמים רבים וזה לא פשוט, אבל אתה נראה לי בחור נחמד..."
"זה לא זה. הוא לא ידע איך לאהוב, בגללך. את הצלחת לדפוק אותו יפה את יודעת."
"למה אתה מדבר אליי ככה?"
איזו אמא אומרת לילד שלה אני מצטערת שילדתי אותך?
אני לא יכולה להסתכל עליו. זה נכון. אני אמרתי את זה. אמרתי את זה בריב האחרון שלנו לפני חצי שנה
אז הוא לקח את כל הדברים שלו מהבית שלי ואמר לי "כדי שלא תדעי שהייתי אי פעם"
אני רואה מול העיניים שלי אותי מחזיקה את אורי בפעם הראשונה, את החיוך הראשון שלו, את הפעם ההיא בגיל שלוש שירד גשם והוא זחל אליי למיטה ונצמד אליי חזק. איך יכולתי לומר לילד שלי דבר כזה?
"רותם, המשפט הזה נאמר אבל לא כי אני מצטערת שיש לי את אורי. אני מצטערת שיש לו אותי. אבל אני אמא שלו. אני אולי לא האמא הכי טובה בעולם, אני ממש לא אבל אני אמא שלו ואני מחפשת אותו עכשיו, מתי הוא אמור לחזור?"
"לא יודע. הוא אמור לבוא לאסוף את כל הדברים שלו שהוא חוזר בנפאל"
"אורי בנפאל?"
"כן. הוא טס לשם אתמול".
אני לא יכולה לעצור את השמחה הקטנה שהידיעה הזו גרמה לי
"הילד שלי בנפאל, ילד חכם שלי. תמיד אמרתי לו, שהוא היה קטן כשהראש קצת בבלאגן, נפאל זה המקום לסדר אותו."
"אולי הוא אמר לך מתי הוא אמור לחזור?"
"אני לא יודע.. בכל מקרה אני צריך ללכת"
"כן, כן סליחה.. אני יכולה להשאר פה עוד קצת?"
"לא"
"אוקיי.."

אני יורדת במדרגות, יוצאת מהבניין היפה הזה של אורי.
הילד שלי בנפאל, במקום שבו החיים שלי השתנו לתמיד. ההרים האלה זה המקום שתמיד רציתי שאוריליה יראה, שידע שהייתי גם אישה אחרת, טובה יותר, רגועה יותר. אולי עכשיו אני

אמורה להצטרף אליו? אולי זה מה שצריך לקרות, סוף סוף נשלים את הטיול של אמא ובן שכל כך רציתי שנעשה, והפעם לא נלך לאיבוד, אני רואה את האוטובוס מתקרב, אז אני מושיטה יד להוציא את הארנק. המכתב שאורי השאיר בחדר, למה האצבעות שלי שורפות

"רות,

אם את קוראת את זה, את בטח כבר יודעת. במשך שנים ניסיתי להבין למה את ואני לא מסתדרים. מה עשיתי לך שגרם לך לשנוא אותי?

את בטח לא זוכרת, אבל כשטסנו לברלין לפני 3 שנים לא החלפת איתי מילה. היית עצובה אחרי שסבתא נפטרה. באחד הערבים שמעתי אותך ואת דוד רבים. את צרחת עליו שהוא כל הזמן עובד ומשאיר אותך לבד איתי ושהייתם צריכים להשאיר אותי בפנימיה. כשיצאת מהחדר, ארזתי את כל הבגדים שלי ונכנסתי לדבר עם דוד. אמרתי לו שאני לא רוצה להשאיר. אבל הוא לא נתן לי ללכת, הוא כעס עליי, על הכל, על כלום ואז משום מקום התחלנו ללכת מכות. ולפני ששמתי לב הוא היה מעליי, וחנק אותי עד שלא הצלחתי לנשום. משהו בי התחנן שהוא יצליח, שנסיים עם הסייט הזה, אבל הגוף שלי פשוט בעט בו עד שהוא שיחרר וברחתי.

רצתי הכי מהר שאני יכול במדרגות, בלי מטרה פשוט לרוץ, כשהגעתי ללובי ראיתי כלוב ציפורים ענקי. בגודל של כל החדר שלי בפנימיה, עם מאות ציפורים צבעוניות שעפות להן ממקום למקום. אבל הן בכלוב. עמדתי והסתכלתי עליהן. הן יודעות שהן בכלוב, הציפורים? ואז בצד השני ראיתי אותך, גם את בהית בציפורים. את לא תראי אותי גם אם אני אהיה ממש מולך, נכון?

הלכתי ועמדתי לידך, רציתי לספר לך מה קרה עם דוד אבל את אפילו לא הסתכלת עליי ואז שאלתי אותך:

"למה את כל כך שונאת אותי?"

"אורי, אני לא שונאת אותך"

"אבל את גם לא אוהבת אותי נכון?"

ואז שתקת, ראיתי שיורדות לך דמעות

עברו 3 שנים וכלום לא השתנה. רק ההבנה שלא משנה כמה אני אנסה- אני פשוט לא הילד שרצית ואת לא האמא שהייתי צריך.

את ציפור יפה רות. את ציפור יפה ואני הייתי הכלוב שלך. ואז את היית הכלוב שלי.

ואם את קוראת את זה, את בטח כבר יודעת

שפרשתי כנפיים וניסיתי לעוף. אבל לא הצלחתי. זה נגמר

את חופשיה עכשיו

אמא."

(המכתב נופל על הרצפה)

מסך.